

תת"ע (עכו) 3897-07-24 - נאסר אבראהים נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 3897-07-24 - נאסר אבראהים נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 3897-07-24

נאסר אבראהים

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[11.09.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 17.07.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 07.08.2024.

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן

ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

המבקש קיבל את ההזמנה לדיון במעמד רישום הודעת תשלום הקנס (להלן: "הדו"ח") ועל כן זומן כדיון. טענת המבקש בדבר קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון דינה להידחות. תחילה יצוין כי המבקש טען כי ביום הדיון חש ברע ופונה לקבלת טיפול רפואי עקב חשש כבד להתקף לב, אולם עיון במסמך הרפואי אשר צורף על ידי המבקש מעלה חשש כבד בדבר האותנטיות שלו וזאת בשים לב להבדלים הניכרים לעין בכתב. באותו מסמך צוין כי המבקש הופנה למיון להמשך בירור אולם המבקש לא צירף לבקשתו כל מסמך המלמד בדבר המשך הבירור הרפואי במיון (דבר אשר היה מצופה מאדם אשר קיים חשש ממשי לחייו). לאחר שהוריתי למבקש להמציא מסמכים בדבר המשך קבלת טיפול רפואי במיון, צירף המבקש ביום 10.09.2024 מסמך מטעם הרופא המטפל בקופת חולים אשר נרשם ביום 09.09.2024 ובו צוין כי ביום 17.07.2024 הגיע המבקש לבדיקה בשל כאב בחזה וקושי בנשימה, עבר בירור שכלל א.ק.ג. תקין קיבל טיפול ושחרר. לא נהיר כלל וכלל כיצד מסמכים בדבר קבלת טיפול רפואי כזה לא נערכו בזמן אמת אלא בדיעבד, למעלה מחודש לאחר מועד קבלת הטיפול הרפואי הנטען. משכך, לא ניתן לקבל את טענת המבקש בדבר קיומה של נסיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון. למעלה מן הצורך אפנה לעפ"ת 67199-08-21 ברק וקנין נ' מדינת ישראל שם נדון עניין אי קבלת אישור מחלה רטרואקטיבי.

באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. המבקש לא הצביע את טעמים שיש בכוחם להביא לשינוי התוצאה; הגם שהמבקש טען כי רישיון הרכב היה בתוקף במועד ביצוע העבירה, אין הדבר סותר את העובדה כי ניתנה הודעת איסור שימוש על הרכב. יצוין כי גזר הדין אשר הוטל על המבקש היה מאוזן ואף מקל וזאת בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, מתחם העונש ההולם ועברו התעבורתי. הנאשם נוהג משנת 2016 כאשר לחובתו נצברו 10 הרשעת קודמות. בית המשפט הסתפק בפסילת המינימום הקבועה בחוק בצד ענישה נלווית מתונה.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ח' אלול תשפ"ד, 11 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.